

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

พระธรรมเทศนาโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระชนมพรรษาในหลวงครบ ๗๐๖ พรรษา

เรื่องศีล สมาธิ ปัญญา

วันอาทิตย์ที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๔

ความหมายว่าตั้งใจฟังให้ตั้งใจแล้วก็ตั้งใจอันไหนที่ดีๆนั้นเราจะได้นำไปปฏิบัติ
ตั้งใจแล้วก็ตั้งใจฟังให้ดี
อะไรก็จะดีเราก็ถามตัวเองว่าเราฟังอะไรถึงจะดีก็ต้องฟังถึงเรื่องทานศีลภาวนาหรือศีล สมาธิ
ปัญญาเนี่ยเราทำให้เกิดมีทานมีศีลมีสมาธิมีปัญญา ทำอย่างไรเราจึงมีศีลมีสมาธิปัญญา?
การที่เราตั้งใจฟังเราไม่ได้ไปทำกรรมอะไรไม่ได้ไปตบยุงหรือแมลงต่างๆอะไรเนี่ยศีลเราก็มีแล้วตั้งใจที่จะไม่
ฆ่ามันด้วย การที่ตั้งใจไม่ฆ่ามันด้วยก็เป็นสมาธิ ปัญญาที่เราฝึกคือปัญญาคือเหตุผลที่ถูกต้อง
ปัญญาในทานในศีลนั้นนะที่เราอดเว้นอดใจจึงจะเรียกเนกขัมมะพอดีใจ
เนกขัมมะพระมหจรรย์ก็คือเอาทานเอาศีลนั้นแหละเป็นเนกขัมมะพระมหจรรย์ เราปฏิบัติด้วยศีลด้วยทาน
แล้วก็ทั้ง๒อย่างทั้งทานทั้งศีลนะ ทานคือการให้
ให้ทุกอย่างให้สิ่งที่ไม่จริงใจตั้งแต่เราไม่เคยมีศีลเราก็พยายามก็ตั้งใจที่จะให้มีศีล
เราไม่เคยมีทานขึ้นเนี่ยวาระหนึ่งเราก็ตั้งใจมาให้ทานก็มีสมาธิในทานในศีลให้โยมผู้ไว้ด้วยไม่ใช่นั่งหลับหูหลับ
ตาแล้วก็มีสมาธิตั้งใจตรงกันข้ามเลย
ถ้าเราคิดไปโน้นคิดไปนี่คิดจะเบียดเบียนคิดจะโลภจะโกรธจะหลงจะมีระคะ โทสะ โมหะ
มานะทิฏฐิเนี่ยอย่างนั้นนะเป็นการตั้งใจไม่ดี
การตั้งใจให้ดีก็คือการที่เราจะตั้งใจมีทานตอนนี้เราละมาแล้วสิ่งที่ละไปแล้วบ้านช่องเรือนชานไฟจะไหม้ น้ำ
จะท่วมแผ่นดินจะไหวหรือใครจะตายอย่างไรก็เนี่ยละมาแล้ว
ละแล้วเราก็ตอนเนี่ยเราได้อยู่เนี่ยขณะนี้ปัจจุบันนี้เราว่างจากเขาไปแล้ว ว่างจากบ้านไปแล้ว
เดี๋ยวนี้ว่าความว่างเป็นยังงัยอีก ความว่างเนี่ยตอนนี้เราว่างจากที่บ้านมาอยู่วัด
ทีหลังเราก็ไปอยู่ที่ไหนก็ช่าง เราก็เห็นว่าเราทำใจให้อยู่วัดตลอดเวลาเอาวัดนะมาตั้งไว้ในใจเลย
เราจะละเว้นเป็นศีลให้ทานคือจาคะบริจาคทั้งทานภายในทานภายนอก
ทานภายนอกก็คือวัตถุมันจะมีภัยมีอันตรายอะไรเราก็เห็นว่าเราสละมาแล้วนั้นนะเป็นทานหมดเลย
ภายในก็ความรู้สึกนึกคิดทั้งดีและไม่ดีเนี่ยให้มันตั้งอยู่ในความว่างให้มันดีมากๆ
เป็นการละเว้นเหมือนกับละเว้นก็คือเป็นศีล ที่ฟังๆนั้นนะ สีเลนะ สุคตัง ยันติ
เราจะมีความสุขก็เพราะศีลเพราะเราละเว้นมาแล้วเราจึงมีสุข
ไม่ห่วงแล้วมันจะเป็นยังงัยก็ช่างแล้วเราไม่สนใจแล้ว
นั้นเป็นการละภายนอกแล้วก็มาละภายในละความโลภความโกรธความหลงภายในละระคะ โทสะ โมหะ
มานะทิฏฐิภายในเนี่ยเป็นการให้ทานภายใน ละ-ละเว้นทั้งเป็นศีลด้วยเป็นทานด้วย

แล้วก็เอาตัวทานตัวศีลเนี่ยมาเป็นเนกขัมมะอดใจได้ทุกเรื่องอดใจในทานอดใจที่จะละเว้นให้เป็นศีล การที่เราคิดได้อย่างเนี่ยเรามีเหตุมีผลในทานในศีลเนี่ยเขาเรียกปัญญา ปัญญาการที่เรารู้จักแยกแยะเดี่ยวถามว่าปัญญาคืออะไร? ปัญญาก็คือเหตุผลที่ถูกต้อง คำว่าขนาดไหนจึงจะเรียกว่าความถูกต้อง? ต้องมีปัญญาแยกแยะว่าอันไหนที่ไม่ผิดศีลผิดธรรมนั้นแหละจึงจัดว่าเป็นปัญญาที่ถูกต้องถ้าสิ่งไหนที่ผิดศีลผิดธรรมนั้นแหละเป็นปัญญาที่ไม่ถูกต้อง

เมื่อเรารู้ว่าเราแยกแยะคือการใช้ปัญญาแล้วก็ฝึกหัดจนชำนาญละเว้นเป็นทานเป็นศีลจนชำนาญอดใจได้จนชำนาญนั้นนะปัญญามันจะทรงตัว ถ้าเราทำจนสม่ำเสมอความแคล่วคล่องว่องไว

ใจเราละเว้นไม่เกิดวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งเนี่ยเกิดญาณความรู้แล้วว่าเออ!

ก่อนนี้เราอดใจไม่ได้เดี๋ยวนี้อดใจได้แล้ว

เดี๋ยวนี้ทานอะไรเราก็ทานได้เพราะตายแล้วก็ต้องทิ้งหมดอยู่แล้วต้องปลง

ปลงไปที่ตายตัวเราตายเนี่ยต้องให้เป็นทานเลยให้หนอนให้สัตว์กินไปให้หมดเหมือนกับหนอนขึ้นอะไรพวกเนี่ยก่อนเนี่ยเขาไปโยนให้หนักก็แรงหรือกากินเนี่ยสมัยก่อนโบราณเผาไม่ทัน

เนี่ยประวัตินี้วัดสระเกศอะไรพวกนี้เนี่ยให้ทาน เราจะต้องปลงว่าเออ! เนี่ยต้องวางหมดเลย

เราต้องทำจิตให้ว่างตั้งแต่เดี๋ยวนี้

เหมือนกับเราตายแล้วใครจะฝังจะเผายังงัยไม่สนใจแล้วไม่ต้องไปต่อว่าต่อขานใคร

ใครไม่ไปฝังไปเผามันก็เหม็นเน่าตัวเอง แต่เราก็ขอโหลิไว้ล่วงหน้า

ใครทำให้เราก็โมทนาความดีกับเขาด้วยที่เขาเอาเราไปจัดไปฝังไปเผาให้ เนี่ยเราจะได้อะไรที่ใกล้ตัวเราเนี่ย

ถ้าโยมจะเอามรรคเอาผลก็ไม่ยากเพราะการที่เราปลงใจวางใจที่เราไม่ยึดติดสิ่งใดเนี่ยนั้นนะจิตเราว่างแล้ว

เราจะต้องฝึกจิตให้ว่างเนี่ย ตั้งใจให้ว่างเนี่ยเขาเรียกสุญญตสมาธิ มีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์

แล้วก็สุญญตวิโมกข์เนี่ยหลุดพ้นด้วยความว่างเนี่ยพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนเลยไม่มีอะไรลึกลับซับซ้อนเลย

นิพพานัง ปรมัง สุขัง นิพพานัง ปรมัง สุขุญฺญัง นิพพานัง ปรมัง

สุขังคือจิตเราว่างในปัจจุบันเนี่ยเราจะมีความสุข สงบสุข

สันติสุขไม่มีใครสามารถมากระทบจิตเราได้รูปมีรูปมาเสียงมากลิ่นมารสมาสัมผัสมาเฉยวางเพราะรู้ตามคว

ความเป็นจริงว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราไม่ควรสนใจไม่ให้เกียติมันต้องว่าไม่ให้เกียติมัน

ถ้าโยมรักศักดิ์ศรีของความรักเกียรติรักศักดิ์ศรีโยมต้องคิดว่าเราเนี่ยมีศักดิ์ศรี

แต่ศักดิ์ศรีของเราเนี่ยสูงคือศักดิ์ศรีของความว่างไม่ใช่ศักดิ์ศรีที่จะไปอวดเบ่งมียศมีศักดิ์อย่างนั้นอย่างนี้ไม่ใช่

เนี่ยต้องว่าง ศักดิ์ศรีของสมณะผู้สงบหรือผู้ปฏิบัติธรรมเนี่ยมีศักดิ์ศรี ไม่ต้องให้ใครมายกย่องสรรเสริญ

ไม่ต้องมีตำแหน่งใดๆเพราะมันเรื่องของใจไม่มีใครรู้ใครเห็นต้องว่าอย่างนี้

เมื่อจิตเราว่างแล้วใจเราสบายแล้วนั้นแหละเรารู้ได้เป็นปัจจุตังว่าเออ! เรามีความสุขแล้ว

ความสุขที่เกิดจากใจว่างอันเนี่ยไม่ต้องมีใครให้ เขาเรียกนิรามิสสุข

สุขเกิดจากการประพฤติปฏิบัติที่ว่างจากรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์

ไม่ต้องเสียสักบาทไม่ต้องมีอะไรทั้งนั้นตาหู ฟังใจเราว่างตลอด

ดูความว่างเพราะสิ่งที่เรารู้เราเห็นเนี่ยสิ่งที่เรารู้เนี่ยว่างหมดเลยเพราะอะไรจึงว่าง?

เพราะไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเลยเนี่ย เท่ากับเราได้ดูความว่าง ว่างเปล่าคืออนัตตาความว่าง ถ้าเราไปไล่เบียดตั้งแต่ออนิจจังมันอนิจจังไปเราไม่เคยเห็นก็มาได้เห็นมันจะอนิจจังจากสิ่งที่เราเห็นแล้วกลายเป็นสิ่งที่เห็นไปอีกเนี่ยอนิจจังอนัตตา ถ้าเรามีอุปาทานยึดติดนั่นนะทุกขังมาแล้วทีนี้แทนที่ว่างอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาถ้าตอนนี้เราไม่มีอุปาทานยึดถือหรือยึดติดเนี่ยอนิจจังก็ไม่มีอนัตตาก็ไม่มีเห็นมัยทุกขังก็ไม่เกิดด้วยเนี่ยเราจะเห็นความว่างชัดเจนเลยว่าเนี่ยเราเห็นขณะจิตเดียวย่อมเป็นไปพลันเดี๋ยวคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้อนิจจังไปอย่างรวดเร็วอนัตตาไปอย่างรวดเร็วแต่เราไม่รู้ไม่เข้าใจเราก็นึกว่าเออ!

เหมืออย่างกับผู้วิเศษที่ต้องว่าอย่างนั้นอย่างนี้อะไร ไม่ใช่

เราต้องหัดว่างเล็กๆน้อยๆอย่างนี้ซะก่อนเดี๋ยวเราก็กว้างใหญ่ๆมากขึ้นได้ว่างทั้งโลกเลยว่างทั้งมนุษยโลก เทวโลก

มาระโลกกูไม่ยอมให้เกิดแล้วพรหมเทพเทวดากูไม่เอาทั้งนั้นเพราะพรหมเทพเทวดาเดี่ยวกัจุติปฏิสนธิอีก ไม่ว่าง ต้องมาเมื่อกกรรมต้องมาเกิดแก่เจ็บตายอีกเนี่ย

เมื่อเรารู้ความเป็นจริงอย่างนี้แล้วๆเราก็กทำจิตของเราให้ว่าง ว่างจากอะไรบ้าง?

ถ้าเราเคยฆ่าสัตว์ก็ว่างเลิกฆ่า เลิกจากการลักทรัพย์ที่เคยขโมยหยิบฉวยอะไรก็เลิกให้หมด ว่าง

เจ้าชู้ประตุตินผิดผิดเมียเขาว่างไม่เอาแล้วที่ทำมาแล้วมีโทษไม่ดี ใครรู้เขาก็ก้อ! เขาจะยกโทษตีเตียน

หลอกหลวงต้มตุ๋นที่เขารู้ไม่เท่าทันต้องว่างอีก ต้มสุราเมรัยก็ตั้งว่างอีก เราต้องรู้จักความว่าง

ว่างจากสิ่งเหล่านี้ว่างจากความไม่ดีแล้วแต่ความจริงมันมีโทษหนักอยู่

ปาณาโทษของมันก็คือทำให้อายุสั้นตายพลันเร็ว

อทินาทานที่ไปลักเล็กขโมยน้อยเขาเนี่ยไปขโมยของเขามาก็กินมาใช้เนี่ยก็เป็นเหตุให้ทรัพย์สินสมบัติพลอยวิ

บัติไป มาอยู่ได้ไม่นานเดี่ยวกัอันตรายหมด ถ้าเป็นชาวไร่ชาวนาก็มดแมลงต่างๆมากินของหมดเลย

ข้าวที่ปลูกไว้มั่ง ผลไม้ที่ปลูกไว้มั่ง มันก็เอาไปหมด เนี่ยโดนขโมยต่อไปอีกเป็นกรรมเป็นวิบากกรรมของคน

ที่ประพฤติผิดข้อสามเนี่ยตายตกนรกขึ้นต้นจิวแล้วกัเกิดพ้นจากต้นจิวมาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานก็ถูกตอนทุกชาติ

พ้นจากสัตว์เดรัจฉานมาเป็นคนเนี่ยพวกบัณฑิตกระเทยตุ๊ดแต่ทำอะไรเนี่ยพวกผิดศีลข้อสามทั้งนั้นเลยเต็ม

แผ่นดินเลย โยมจะรักความเป็นหญิงจะรักความเป็นชายต้องเลิกข้อสามนี้ให้ได้

มุสาวาทหลอกหลวงนี่เจอแต่คนไม่จริงใจเลย พุทธดีเขาก็กว่าไม่ดีนั้นแน่

กรรมชั่วเราเคยโกหกหลอกหลวงเขาไว้มีโทษมากเราไม่ได้ฆ่าเขาก็กกล่าวหาว่าเราไปฆ่าเขา

เราไม่ได้ไปขโมยของเขาๆก็กล่าวหาว่าเราเนี่ยไปขโมยของเขาเราไม่ได้ไปประพฤติผิดบุตรภรรยาสามีของเขา

เขาก็กล่าวหาว่าเราเนี่ยไปประพฤติผิดบุตรภรรยาสามีเขาเนี่ยโทษของการมุสาวาท

ต้มสุราเมรัยก็โทษเนี่ยอนันตริยกรรมฆ่าพ่อฆ่าแม่ได้

ฆ่าพระอรหันต์ได้ไม่เลือกผิดชอบชั่วดีอะไรมาแล้วเนี่ยโทษ โทษของการผิดศีล๕เนี่ย

เพราะฉะนั้นเราก็กต้องตั้งใจให้ละเว้นพวกนี้ ที่สิ่งมาแล้วแก้ไขไม่ได้แล้ว ต้องเลิก

ถ้าเราไม่เลิกต้องทำติดต่อไปอีกนั้นแน่เราก็กตกนรกนานขึ้นมีเวรมีกรรมยาวนานขึ้นไม่อย่างนั้นแล้วไม่มีใคร

ช่วยเราได้นะถ้าไม่มีผู้มีบุญวาสนามาช่วยไม่มีทาง เพราะฉะนั้นเราก็กต้องช่วยตัวเอง

ถ้าท่านเบื่อหน่ายเห็นรังแกถ้ายังมีชีวิตอยู่ขึ้นไปช่วยมันแล้วเดี๋ยวมันก็ไปสร้างกรรมทำชั่วอีกก็วางเฉยปล่อยให้มันเป็นไปตามเวรตามกรรมของเขา เพราะฉะนั้นเราก็ไม่ต้องไปช่วย

ช่วยแล้วเดี๋ยวถ้าใครเขามาตำหนิว่ามึงไปช่วยเขาทำไมเนี่ยมันเที่ยวฆ่าเที่ยวลักประพาศติผิดกาเมเจ้าชู้ประทุดินมาตลอดหลอกหลวงต้มตุ๋นเขาอีกโกหกโกให้วุ่นเนี่ยมันชั่วทั้งต่อหน้าและลับหลัง

โกหกต่อหน้าต่อตาเลยหลอกหลวงเขาบอกมันเอาไปก็ว่าไม่ได้เอาไปเนี่ยคนมันไม่มีศีลไม่มีธรรมเหมือนหน้าด้านยิ่งกว่าด้านอีกไอ้พวกนี้ใครสอนไม่ได้หรอกพวกเนี่ยหวังดีก็ไม่ได้ถ้าไปบอกไปชี้ยกโทษมันยิ่งพยาบาทใหญ่ไอ้พวกเนี่ยให้โยมรู้ไว้เถอะเพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราก็เฉยๆไว้เดี๋ยวเฉยแล้วดีเองที่เขาพูดกันว่าเฉยๆแล้วดีเองนั่นแหละเราไม่ต้องไปยุ่งกับเขาเดี๋ยวไปพูดมากเดี๋ยวมันเล่นงานหาเรื่องกลั่นแกล้งรังแกอีกสารพัดเนี่ยคนชั่วคนเลว เพราะฉะนั้นเนี่ยเราจะต้องตั้งใจฟังให้ดีขึ้นไหนไม่ดีก็จะต้องเลิก

เนี่ยต้องรู้ทั้งสองอย่างทั้งฝ่ายดีฝ่ายไม่ดี

เมื่อเราตั้งใจที่จะมีทานมีศีลมีเนกขัมมะปัญญาวิริยะต้องเพียรทุกวันเลย

เพียรทำความดีทุกวันตั้งใจทำความดีทุกวัน

ขันตอดกลั่นอดทนทุกวันทนให้ได้ทุกวันทนให้มีทานทนให้มีศีลเนกขัมมะอดใจให้ได้ มีเหตุมีผล

เราจะถามจิตตัวเราเองว่า ที่เราจะทำเราคิดเนี่ยผิดศีลผิดธรรมหรือเปล่า ถ้าผิดศีลผิดธรรมก็ไม่เอา เลิกคิด เพราะฉะนั้นถ้าเราจะออกจากบ้านก็ต้องถามตัวเองว่าเราจะไปทำอะไร ไปแล้วผิดศีลผิดธรรมหรือเปล่า

ไปแล้วผิดศีลผิดธรรมก็ไม่ต้องไป ไปทำไมไปสร้างเวรสร้างกรรมไปทำอะไร

อยู่บ้านเฉยๆดีกว่าไม่ต้องไปรับทุกข์รับโทษอะไร เดี่ยวไปมีเวรมีกรรม บ้านก็อยู่ไม่ได้

เนี่ยอย่างไปฆ่าเขาตายเขาก็จะตามจับเราเนี่ยก็จะเห็นอนิจจังอย่างรวดเร็ว

เดี๋ยวนี้กว่าอนิจจังรวดเร็วเป็นยังงัยอีกเนี่ย

ลองไปฆ่าเขาตายเดี๋ยวตำรวจมาจับเคยอยู่บ้านก็อนิจจังจากบ้านมีสามีภรรยา มีลูกเต้าเหล่าหลานมีอะไรก็ต้องจากไปหมดนะเนี่ยอนิจจังไปหมดเห็นมัยไปอยู่ในคุกตาราง หรือไปขโมยๆไฉนนี่ขโมยนั่นนะเขารู้กัน

เขาไปแจ้งความเดี๋ยวก็ต้องโดนจับอีก ก็เป็นเหตุให้ออนิจจังอย่างรวดเร็ว

ประพาศติผิดบุตตรภรรยาสามีเขารู้เข้าเขาก็แค้นเขาก็ฆ่าทิ้งก็อนิจจังอย่างรวดเร็วอีกเหมือนกัน

หลอกหลวงต้มตุ๋นไฉนหลอกหลวงต้มตุ๋นญาติพี่น้องเราเอาไว้ไม่ได้

เนี่ยก็อนิจจังไปอย่างรวดเร็วเขาต้องจับขังคุกตารางเนี่ย

กินเหล้าเมายาซะเงาะซะเงาะไปตามถนนเดี๋ยวก็ตายเนี่ยอนิจจังไปอย่างรวดเร็วอนัตตาไปอย่างรวดเร็วเนี่ย

เพราะฉะนั้นการที่เราจะทำให้อนิจจังช้าลงเป็นทุกข์ช้าลงเป็นอนัตตาช้าลง เราก็ต้องมีศีลมีธรรมเนี่ย

ศีลก็คือละเว้น ธรรมก็คือยุติธรรม ให้มีความยุติธรรมแก่ตัวเอง ให้มีความยุติธรรมแก่คนอื่น

ที่สอนแล้วเมื่อวานเนี่ยให้มีความยุติธรรมเนี่ยเป็นบุญนั่นนะเราจะรู้ว่าใครมีบุญหรือไม่มีบุญก็ดูที่ความยุติธรรมแล้วนอกจากความยุติธรรมแล้วมีเมตตาไหมมีกรุณาไหมมีมุทิตาอุเบกขาได้หรือเปล่านั้นแหละถ้ามีทั้ง๔ข้อนี้แล้วแสดงว่าเรามีบุญมากกว่าเขาเดี๋ยวจะแยกไม่ออกอีกว่าเอ๊ะ!

คนมีบุญเป็นยังงัยดูไม่เป็นอีกนั่นแหละที่โยมต้องการว่ามีบุญคนมีบุญมีบาปมีเวรมีกรรมเราก็รู้ได้สำหรับผู้มีปัญญา แต่ถ้าสำหรับคนไม่มีปัญญาไม่รู้ไม่ได้

เหมือนกับที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกว่าผู้ที่อยู่ณ.บนภูเขาสูงย่อมเห็นคนยืนณ.พื้นแผ่นดิน คนจิตใจสูงก็ย่อมเห็นคนมีจิตใจต่ำเหมือนกัน เห็นได้รู้ไม่ได้ลึกลับซับซ้อนอะไร เห็นเป็นธรรมชาติธรรมดาเลย เหมือนกับโยมขึ้นที่สูงโยมก็เห็นได้รอบทั่ว

ถ้ายิ่งสูงมากก็ยิ่งเห็นทั่วทิศเลยทั้ง๘ทิศเลยมีที่ทิศก็เห็นหมดเพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราก็ต้องฝึกจิตของเราเนี่ยให้สูงขึ้นให้มีใจอดกลั้นได้อดทนได้เพียรทุกวันแล้วก็ต้องมีสัจจะความจริงใจด้วย

จริงใจที่จะมีทานมีศีลมีเนกขัมมะมีปัญหาวิริยะขันติสัจจะเนี่ยสัจจะตัวเนี่ยต้องมี๗ความจริงใจกับตัวเองมีความจริงใจต่อทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ

ต้องมีความจริงใจแล้วก็ตัวสัจจะเนี่ยก็คือความตั้งใจ เมื่อเราตั้งใจแล้วก็ต้องทำให้ได้

ไม่ใช่มีแต่ความตั้งใจแล้วก็เรื่อยเรื่อยพลิกผันเปลี่ยนแปลงไปอีกแล้ว นั้นเนาะเห็นความไม่แน่นอนของใจที่วานเนี่ยถามเอาตามาเนี่ยนั้นเนาะเพราะเดี๋ยวมันก็เปลี่ยนแปลงไปอีกแล้วเพราะอะไร?

เพราะมันไม่มีความจริงใจ ถ้ามันมีความจริงใจก็ไม่เอา อะไรซึ่งเราตั้งใจดิ่งลงไปแล้ว ก็เหมือนการทำงานงานมีอยู่๓ระดับเนี่ย ด่วน ด่วนมาก ด่วนพิเศษ

ไอ้ที่ไหนด่วนพิเศษต้องทำก่อนเหมือนกับที่เราตั้งใจไว้เนี่ยต้องทำก่อนเนี่ยถือว่าเป็นงานด่วนพิเศษ

ด่วนมากนี่ก็เอาไว้ที่๒ ด่วนก็ไว้ทำที่๓ ด่วนเฉยๆก็ต้องเอาไว้ทำทีหลัง(หัวเราะ)

เราก็ต้องทำด่วนพิเศษก็เพราะมันต้องมีความจำเป็นแล้วมีความสำคัญมากเป็นพิเศษต้องทำมันก่อน

เนี่ยเหมือนกับเราต้องรู้จักวิธีการทำงาน เมื่อเราสามารถแยกงานออกว่างานใดชนิดด่วน ด่วนมาก

ด่วนพิเศษเราก็จะเลือกทำเฉพาะด่วนพิเศษก่อนด่วนมากเราก็เอาไว้ที่๒ ด่วนเอาไว้ที่๓เนี่ยการทำงาน

แล้วก็เมื่อพูดถึงการทำงานแล้วก็ทำไมจะต้องพูดถึงงานเพราะงานทุกชนิดที่โยมทำเนี่ยทำด้วยปัญญาก็เป็นปัญญาบารมี เนี่ยที่การทำงานก็เป็นการปฏิบัติธรรมเหมือนกันไม่ใช่ไม่ปฏิบัติธรรม

เพราะงานทุกชนิดนั้นเนี่ยทำด้วยปัญญาก็จึงเรียกเป็นปัญญาบารมี ทำด้วยความขยันก็เป็นวิริยะบารมี

ทำด้วยความอดทนก็เป็นขันติบารมี ทำด้วยความจริงใจก็เป็นสัจจะบารมี

ทำเพื่อปรารถนาให้งานสำเร็จก็เป็นอธิษฐานบารมี ทำด้วยใจรักก็เป็นเมตตาบารมี

เมื่องานสำเร็จแล้วก็วางเฉยก็เป็นอุเบกขาบารมี

แล้วเขาผลสำเร็จไปขายหรือไปให้ทานไปให้เจ้านายนี่ก็เป็นทานบารมี

ขณะที่เราตั้งใจทำงานจนสำเร็จก็จิตใจไม่วอกแว่งนั้นเนี่ยการละเว้นทุกอย่างก็เป็นศีลบารมี

แล้วก็อดใจไม่ไปคิดอย่างอื่นนั้นเนี่ยก็เป็นเนกขัมมะบารมี

เพราะฉะนั้นการทำงานเป็นการปฏิบัติธรรมทำแบบนี้

ไอ้ที่ครูบาอาจารย์เขาสอนนั้นเนี่ยดันเดาเอาว่าการทำงานเป็นการปฏิบัติธรรมแล้วก็ไม่ใช่ทำยังงัยสอนไม่เป็น เพราะอะไร? เพราะไปได้ยินได้ฟังเขามาแต่ตัวเองไม่เคยรู้เรื่อง อย่างเอาตามาเนี่ยรู้เรื่องแล้วก็พิจารณาได้

เอามาเทศน์มาสอนได้ เพราะฉะนั้นเนี่ยการทำงานทุกชนิดทุกประเภทเป็นการปฏิบัติธรรม

เสื้อผ้าอาภรณ์ของกินของใช้ทุกชนิดสำเร็จด้วยบารมีทั้งหมดเลยนั้นเนี่ยไม่ใช่ธรรมดาเนี่ยเสื้อผ้าอาภรณ์เพชร

นิลจินดา สร้อยแหวนแม้แต่เบงค์เหรียญสลึงเหรียญบาทอะไรก็สำเร็จด้วยบารมี

เขามีปัญญาเขาจึงทำได้สร้างได้ทำได้

แล้วก็ต้องมีวิริยะความเพียรที่จะทำด้วยก่อนที่เขาจะทำแบบค้ทำเหริญญะอะไรเขาก็ต้องวางโครงการวางแปลนไว้แล้ว ต้องวาดไว้เอาแบบไหนเนี่ยเห็นมัย ต้องใช้ปัญญาแยกแยะออกมา ปัญญาแปลว่าเหตุผลที่ถูกต้องจึงต้องแยกแยะออกมา

แล้วก็เพียรๆที่จะถูกเจ้านายหรือถ้าเราทำให้ใครเขาก็ต้องวาดรูปตั้งแบบขึ้นมาหรือว่าเราจะทำยังงัยเมื่อเรา รู้แล้วตั้งแบบแล้วที่เนี่ยก็เป็นวิริยะเพียรแล้วก็มีสัจจะต้องมีความจริงใจแล้วไอนั้นก็เป็นการเพียรระดับหนึ่งแล้วเห็นมัยเนี่ย ใช้ปัญญาระดับหนึ่งแล้วยังมาสำเร็จเป็นรูปร่างเนี่ยมันหลายชั้นต้องว่าหลายสิบबारมี ไม่ใช่ธรรมดา เหมือนปลูกข้าวเนี่ย ก่อนที่จะปลูกข้าวเนี่ยเขาต้องหว่านไถเอาวัชพืชออกไปเนี่ยเก็บวัชพืช วัชพืชอยู่ที่ไหนก็ใช้ปัญญาไถทิ้งให้หมดขุดทิ้งให้หมด

เพียรด้วยยังขึ้นอีกยังไม่เรียบร้อยก็ต้องทำให้จนหมดเนี่ยหลายชั้นต้องว่าอย่างนี้

แล้วกว่าจะปลูกลงไปอีกเขาจะไผ่ดูไม่ให้แมงกินอีกเนี่ยเยอะเยอะมากมายเลย

อย่าไปลบหลู่ดูถูกबारมีเนี่ยทุกอย่างสำเร็จด้วยबारมีจริงๆ

เพราะฉะนั้นเวลาเรากินเราใช้ก็กินबारมีนึ่งห่มबारมีใช้สอยबारมี ไ้คำว่าबारมีนี้ก็ไปลบสมมุติทั้งหมดเลย แทนที่เราจะนึกว่าเราจะกินข้าวใส่เสื้อผ้านั้นอย่างนั้นอย่างนี้เราไม่เอา

เนี่ยเรากินबारมีนึ่งห่มใช้สอยबारมีเนี่ยเดี๋ยวจะนึกว่าสมมุติเป็นยังงัยเนี่ยเขาสมมุติได้เรามีปัญญาเขาก็สมมุติขึ้นมาได้แต่เราสมมุติตามธรรมตามแนวทางของพระพุทธเจ้าเพราะเราใช้แล้วเราไม่มีโทษ

เรากินเราใช้กินใช้बारมีนึ่งห่มबारมี

แม้แต่ที่เข็ดตำมันสกปรกนั้นนะเราถ้ามันยังไม่ขาดก็ไปซักมันเวลาเราไปซักก็ว่าเราไปซักबारมี มันขาดเราไปเย็บไปปะมันก็ซ่อมबारมีหรือปะबारมีนั้นนะ ถ้าเราไปทิ้งไปเดี๋ยวเราก็ต้องไปซื้อใหม่

ไอ้ของเก่าก็มีค่าเท่ากับของใหม่ที่เราไปซื้อมานั้นแหละ

เพราะฉะนั้นจะได้มีใจเราจะได้ประหยัดไม่ทิ้งของง่ายๆเห็นว่าไอนี้มันสกปรกหรืออะไรซักได้ก็ซักขาดเย็บปะได้ก็ควรทำควรซ่อม นั้นนะเป็นการซ่อมबारมีนั้นนะ ให้เราเห็นคุณค่าทุกอย่างสำเร็จด้วยबारมี

बारมีนี้เป็นของสูงถ้าเราทำแล้วก็สำเร็จให้ประโยชน์ได้

จนกระทั่งเราตายหรือหมดอายุขัยนั้นแหละทุกอย่างอนิจจัง

เนี่ยเมื่อเราต้องทำให้ออนิจจังข้างลงเป็นทุกข์ข้างลงอนัตตาข้างลงเนี่ยต้องคิดแบบนี้แล้วทุกอย่างมันก็จะอนิจจังข้างลงเป็นทุกข์ข้างลงอนัตตาข้างลง แก่เจ็บตายข้างลง

เหมือนเรารู้ว่ามันอนิจจังเร็วก็ต้องใช้อย่างมีสัมปชัญญะรู้ว่าไอนี้มันขาดง่ายนะละลายเร็วนะ

ต้องรู้คุณภาพของมันแล้วเราก็ใช้อย่างมีสัมปชัญญะรู้จักรู้สติรู้ว่าของนี้มีคุณค่าขนาดไหนแพงขนาดไหน

แล้วมันจะเสื่อมสลายรวดเร็วขนาดไหนเนี่ยเราต้องใช้สัมปชัญญะ

ไอ้สติเพียงแต่ระลึกได้ระลึกโน้นระลึกนี่เรื่อยเฉื่อยไป แต่ไอ้ตัวตัดซึ่งขาดก็คือตัวสัมปชัญญะนั้นนะ

ตัวที่จะรู้คุณค่า สัมปชัญญะแปลว่ารู้ตัวหรือรู้จักเนี่ยแล้วก็รู้คุณค่าก็ต้องรู้ด้วยสัมปชัญญะไม่ใช่สติ

สติเป็นเพียงแค่ระลึกได้เฉยๆแต่ก็ไม่มีอำนาจการตัดสินใจไม่มีการที่จะจัดสรรอะไรไอ้ตัวจัดสรรก็คือ

จิตกับสัมปชัญญะเนี่ย ต้องสร้างสัมปชัญญะให้อยู่กับใจเราตลอดเวลา

รู้ๆเรื่อยๆสั่งสมไว้ไม่ประมาทแล้วเราก็จะสามารถที่จะจัดการจัดงานอะไรได้เราจะทำอะไรก็สำเร็จทั้งทาง

รวมทางโลกทางทิพย์ทางบารมี สิ่งที่ยากๆนะถ้าเรามีใจจริงก็สำเร็จหมด
แม้กระทั่งมรรคผลนิพพาน ไม่ใช่ของยาก ยากเพราะเราไม่กล้าทำต้องว่าอย่างนี้
คำว่าไม่กล้าทำกลัวนั่นกลัวนี่อะไร มันกลัวไปสารพัด ส่วนมากแล้วมันกลัวตายไม่ใช่กลัวอะไร
เหมือนกลัวเสือกลัวผีกลัวช้างแต่มันไม่ตบตัวเองเสือกไปโทษผีโทษเสือโทษช้าง(หัวเราะ)นะแท้จริงมันกล
ัวตายถ้ามันไม่กลัวตายไม่ต้องไปกลัวมันหรือกลัวผีไม่ต้องไปกลัวเสือ
เนี่ยเราก็จะได้รู้ไว้ว่าถ้ามืดใจของเราไว้ว่าเรากลัวอะไรแน่ ต้องตามใจเราดู
แล้วเรารู้เหตุผลแล้วสิ่งที่ควรกลัวหรือไม่ควรกลัว ปัญญามันก็จะเกิดขึ้น
เมื่อปัญญาเกิดขึ้นแล้วเราก็จะทำสิ่งที่ประโยชน์ให้แก่ตัวเองทำประโยชน์ให้แก่คนอื่นได้
แล้วเราก็จะได้เป็นผู้ไม่ประมาท เนี่ยสำเร็จด้วยบารมีจริงๆ เนี่ยสำเร็จด้วยทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา
วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาแก้วแหวนเงินทองของมีค่าของกินของใช้แม้กระทั่งผ้าเช็ดตัว
แม้กระทั่งชำระที่สมบูรณ์ด้วยบารมีอย่าไปลบหลู่ดูหมิ่นมันแล้วเราก็จะได้ทำจิตให้เสมอกันหมดมีค่าเท่ากั
บบารมี
เหมือนพระพุทธเจ้าทรงปฏิบัติบารมี๑๐ ให้เป็น๒๐ ให้เป็น๓๐ ขึ้นมาจนกระทั่งบรรลุเป็นพระพุทธเจ้าได้
เนี่ยเพราะฉะนั้นเราก็เหมือนกัน ทุกคนเนี่ยมีสิทธิ์ปฏิบัติตามเยี่ยงอย่างพระพุทธเจ้า
พระองค์พันทุกชาติได้แล้วพระองค์สอนอะไรชี้แนะอะไร
เราทำตามเยี่ยงอย่างของพระองค์ไปเดี่ยวเราก็ต้องเจอแจ๊คพ็อตหรือต้องเจอทางพันทุกชาติได้เนี่ยไม่ใช่ของยา
ก เนี่ยเหมือนอาตมารู้แล้วอาตมาก็รู้มากมายกายกองเลยเนี่ย สามารถชี้แนะอะไรได้หลายอย่าง
แล้วก็ชี้แบบธรรมชาติด้วยไม่ต้องอาศัยอะไรมากมายเลยเอามาชี้ให้เห็นได้
เหมือนคนทุกคนก็มีสัญชาตญาณความรู้อยู่แล้วต้องว่าสัญชาตญาณความรู้
สัญชาตญาณมันหิวใหม่มันปวดท้องปวดอุจจาระปัสสาวะใหม่อะไรพวกเนี่ยมีสัญชาตญาณรู้ล่วงหน้า
ใช้สัญชาตญาณก็คือมันจะบอกกล่าวหรือบอกข่าวกับเราล่วงหน้าว่ามันกำลังจะมีทุกข์ใหม่มีสุขใหม่อะไร
พวกเนี่ย เราจะรู้ได้เป็นปัจเจกตั้งตัวเอง
ไม่ต้องไปรอกถามใครด้วยเนี่ยเราต้องฝึกรู้แบบเนี่ยแล้วเราก็เป็นอัตโนมัติเลยคำว่ารู้อัตโนมัติก็คือมันมีคว
ามชำนาญแล้วเหมือนไม่ต้องคิดเลยพอเห็นแล้วก็รู้เลยรู้แล้วจะรู้ละเราจะถือเอาหรือเปล่า
มีประโยชน์หรือไม่มีประโยชน์มีประโยชน์เราก็ถือเอาเป็นอุปการะเหมือนของดีเรามีปัญญาก็เลือกพันได้เลื
อกพันได้ดี ดีมาก
ดีพิเศษเราจะเลือกเอาว่าอันไหนดีพิเศษเราชอบหรือเปล่าแล้วเรามีสิทธิ์ที่จะเป็นเจ้าของหรือเปล่านั้นมีสิทธิ์เป็
นเจ้าของเราก็ถือเอาได้เราเอาอย่างชนิดพิเศษคนเราทุกคนอยากได้อะไรก็อยากได้ชนิดพิเศษกันทุกคนนั
่นะ แต่เวลาการกระทำประพฤติปฏิบัติเราก็ต้องรู้
รู้ว่าเราทำอะไรเนี่ยอย่างง่ายสุดเอาเผากินหรือว่าเรียกขอไปที่อย่างนั้น
พอให้ผ่านพ้นหน้าพ้นตาไปเหมือนกับผักชีโรยหน้าเขาไม่รู้ไม่เห็นเดียว
ถ้าคนเขาละเอียดรอบคอบเข้ามาเจอเข้าเนี่ยเขาจะเห็นความบกพร่องของเราความไม่จริงใจของเรานั้นแ
ละเป็นความประมาททำให้เขายกโทษตำหนิติเตียนได้

ถ้าครูขาบอกเอานักเรียนออกมาออกชั้นเนี่ย(หัวเราะ)เนี่ยนักเรียนตัวอย่างในการทำดีหรือนักเรียนตัวอย่างในการทำไม่ดี เนี่ยต้องยกออกมาเอามาสอนพวกครูเหล่านี้

ต้องยกออกมาเป็นตัวอย่างเป็นอุทาหรณ์เลยใครรักดีเขาก็จะเอาเยี่ยงอย่าง

นี่เขาทำดีอย่างไรเขาไม่คือเลยเขาทำตามกฎตามระเบียบครูบาอาจารย์สอนอะไรก็พยายามทำตามเนี่ยนักเรียนไม่ดีก็เป็นตัวอย่างชี้แจงชี้คร้าน

การบ้านไม่ทำทะเลาะเบาะแว้งพ่อแม่หนีเรียนอีกต่างหาก(หัวเราะ)ต้องลงโทษลงทัณฑ์กันเท่านั้นเท่านั้นเนี่ยแล้วเราก็จะรู้ว่าดีหรือไม่ดี

เราต้องถามตัวเองไม่ต้องไปถามใครเพราะคนจะทำชั่วทำเลวมันก็รู้นะไม่ใช่ไม่รู้มันโกหกคนอื่นได้แต่มันโกหกตัวเองไม่ได้ มันรู้ว่ามันวางแผนอะไรจะทำชั่วอะไรมันรู้บางคนก็อ้างกินเหล้าเมาอะไรไม่รู้สติบ้าง

ก่อนจะกินเหล้ามันรู้แล้วจะต้องวางแผนทำที่เหมือนคนเมาใครเขาจะได้ไม่ยกโทษ

แต่คนฉลาดเขาไม่ฟังเสียงแล้วเขารู้ว่าเจตนาบ่งบอกเขาเรียกพฤติกรรมบ่งบอกเจตนาต้องว่าอย่างนี้

พระพุทธเจ้าตรัสว่าสิ่งทั้งหลายมาจากเหตุไม่มีการลอยๆไม่มีอะไรบันดาลทุกอย่างต้องมีเหตุมีผล

ผลดีผลเสียหรือผลที่จะเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์เนี่ย ทุกคนรู้ตัวเองเนี่ย

ที่นี้คนเราเกิดมาแล้วมันแก่มันเจ็บมันตายแก้ไขไม่ได้

ต้องแก้ความรู้สึกนึกคิดไขที่แล้วไปแล้วไม่มีสิทธิ์แก้ไขแล้วมันผิดก็คือผิดไปแล้ว

ที่นี้เราจะให้ผิดมากหรือเราจะให้ยุติความผิดแค่นั้น เราต้องเป็นผู้เลือกเอา

ต้องถามตัวเองเราเป็นผู้ฉลาดไหมหรือเป็นผู้โง่เขลา ทำไมเขาจึงบอกโง่เขลา?

เขาเนี่ยเป็นภูเขาสูงเลยมองไม่เห็นนะ โง่ก็คือเดินไปชนเขาแล้วยังไม่รู้จักเขาอีก

ตกเขาก็ยังไม่รู้ตัวเนี่ยโง่เนี่ยเขาจึงเรียกว่าโง่เขลา

เพราะฉะนั้นก็ต้องรู้ว่าเขาเปรียบเนี่ยเขลาถ้าโง่เขาเขาไปเปรียบเป็นควายมีเขาอีกหลายชั้นเลย

แต่อาตมาต้องบอกเขาสูงเลยที่โยมเนี่ยพลองไปในเขาหรือหลงไปในป่าเขานั้นนะอดตายเลย

ยังแถมมีเสือมีช้างมีสิงห์สาละสลวย

มีภูติผีปีศาจอมนุษย์อีกเพียบในเขานั้นแล้วเราก่อนจะเข้าไปเราต้องเราคนมีปัญญาถ้าเจอผีเราจะทำอย่างไร

?เจอสัตว์เราจะทำอย่างไร?เราต้องเตรียมตัวไว้แล้วหรือถ้ามันมากี่สละตายตายก็ช่างมันเราต้องรู้ล่วงหน้าที่เขา

เรียกว่าสติปัญญาหรือการป้องกันชีวิตที่เราเห็นว่ามีค่าหรือหวงแหนเนี่ย

เพราะฉะนั้นสัตว์และมนุษย์ทั้งหลายเหมือนกันหมดนะ เราอย่าไปคิดเอาเปรียบเขาสัตว์นี่กว่ามันโง่หรือ?

ความจริงมันก็รักตัวกลัวตายเหมือนเรานั้นแหละ เรามีปัญญามากกว่ามันเราก็ไม่ควรที่จะเอาเปรียบมัน

ก่อนที่เราจะเอาเปรียบคนอื่นเราก็ถามตัวเองว่าสมควรหรือไม่สมควรและถ้าเราถูกเอาเปรียบบ้างแล้วเราจะ

มีทุกข์หรือมีสุข? แล้วเราก็จะเลิกประพฤตินิสัยไม่ดี(หัวเราะ)ตื่นสายดีหรือไม่ดี เนี่ยเราเป็นครูเป็นอาจารย์

เราก็ต้องค้นคว้าเตรียมงานไว้ถ้าเตรียมงานไว้แล้วยังตื่นสายได้ไหมตื่นเช้าได้ไหมเนี่ย

เราต้องรู้ตัวเองว่าเรามีหน้าที่อะไรต้องเตรียมงานไว้แล้ว เราต้องคอยงานนะไม่ใช่ว่างงานคอยเรา

เราต้องคอยงานมันจึงจะถูกเราเตรียมพร้อมที่จะทำงานจัดการทุกชนิด

นั่นแหละเป็นความไม่ประมาทของเราแล้วก็จะทำให้เสร็จแล้วก็แข่งกับวันเวลาด้วย
เราจะรู้จักประมาณว่าวันละเราจะทำได้มากเท่าไรทำงานนั้นๆที่เรารับผิดชอบอยู่
เพราะฉะนั้นเราอย่ามองข้าม เราฝึกนิสัยตื่นสายมันก็สายอยู่เรื่อยแหละ ตื่นเช้า
อาตมาจึงไปบิณฑบาตตรีนี้อาตมาจึงบอกคนใส่บาตรว่าคนรวยตื่นเช้าคนจนตื่นสาย
ทำไมอาตมาจึงบอกเขาอย่างนี้?
อาตมาบอกให้คนรวยตื่นแล้วก็ใส่บาตรมีบุญได้ใส่บาตรแล้วก็ยังไปทำมาหากินอีก
ถ้าสมัยเก่าเขาว่าไปซูดหน่อหาเห็ดอะไรก็ได้มาก่อนเขาแล้วเนี่ย
ให้พวกเนี่ยตื่นทีหลังเขาก็เอามากินหมดแล้ว(หัวเราะ)อาตมาบอกจำไว้ซิเอามาสอนพวกโยมเนี่ยคนรวยตื่น
เช้าคนจนตื่นสาย ถ้าคนไหนนิสัยชอบตื่นสายก็เนี่ยคนจนนิสัยของคนจนไม่ใช่นิสัยของคนรวย
ไม่ค่อยมีงานไม่ค่อยรับผิดชอบการงานอะไร สร้างปัญหาให้แก่ตัวเองด้วยสร้างปัญหาให้กับคนอื่นด้วย
แล้วก็เป็ทุกซัดเดียวร้อนไม่จบไม่สิ้นเพราะนิสัยตัวไม่เปลี่ยนเนี่ยต้องเปลี่ยนพฤติกรรมหมายถึงเปลี่ยนควา
มรู้สึกนึกคิดที่อาตมาบอกเนี่ยเป็นธรรมดาตามาก แต่ความจริงไม่ธรรมดาหรอก
เหมือนพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้านี้ไม่ต้องหลับต้องนอนทั้งวันทั้งคืนอะไรเนี่ย อยู่ได้
อย่างพวกโยมเนี่ยสามมื่อยังไม่ค่อยพอ
อาตมาเนี่ยมือเดียวเนี่ยยังไม่ค่อยอยากกิน(หัวเราะ)เนี่ยเพราะอะไร? เพราะอาตมาฝึกมาดีแล้วต้องว่าอย่าง
นี้ และพร้อมที่จะทำงานได้มากขึ้นเนี่ยต่างกันเนี่ยที่พระพุทธเจ้าว่าจิตดี ทุนดี สุขชาวดี
จิตที่ฝึกแล้วย่อมนำสุขมาให้เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่ฝึกตัวเราเองแล้วจะให้ใครฝึก
ใครมาสอนเราเขามาว่าเรานี่เป็นคนโง่บ้างเป็นคนตื่นสายบ้างเราจะเป็นทุกซัดใหม่ทั้งๆที่เขาบอกความจริงเร
า เขาบอกให้เราแก้ไขที่พระพุทธเจ้าบอกเหมือนผู้ซึ่งขุมทรัพย์ให้
เนี่ยเราจะได้ไปหาทรัพย์หากินได้มากๆจะได้ร่ำได้รวย แต่เราก็เกิดปฏิฆะไม่พอใจขึ้น
แล้วจะมีคนมากล้าที่จะเตือนอีกไม่ปะ
ไม่มีแน่เพราะฉะนั้นเราต้องเตือนตัวเราเองสอนตัวเราเองให้มากเหมือนเราเป็นครูเป็นอาจารย์เขาเนี่ยเราต้
องสอนตัวเองให้ดีจะได้เป็นตัวอย่างที่ดีของนักเรียนด้วยเราเป็นลูกที่ดีแล้วก็พ่อแม่ที่ดีที่มีการอบรมศึกษา
มาดีก็พยายามแนะนำสั่งสอนลูกให้ตามแบบอย่างถ้าลูกมันเชื่อมันก็ดี
ก็รักษาขนบธรรมเนียมประเพณีตระกูลไว้ได้ถ้าลูกมันไม่เชื่อคือพ่อแม่มันสอนไม่ได้ใครสอนไม่ได้เนี่ยก็เป็นก
กรรมแล้ว พ่อแม่เดือดร้อนญาติพี่น้องเดือดร้อนแล้ว
และถ้าไปสร้างกรรมทำชั่วทำผิดล่วงเกินคนอื่นเขามาติดคุกติดตารางพ่อแม่ก็ต้องร้อนกร้อนใจหาเงินหาห
องไปประกันอีกเห็นไหม เสียหายหลายต่อเนี่ย
อาตมาต้องชี้แนะเหมือนกับหญ้าปากคอกที่อาตมาพูดให้โยมฟังเนี่ย
เหมือนกับโบราณเขาบอกหญ้าปากคอก
ไอ้วัวแทนที่จะกินหญ้าปากคอกมันไม่เอามันประมาทมันก็ไปกินที่ไกลๆแล้วมันก็ย่ำเสียหายหมดก็เลยไม่ได้
กิน(หัวเราะ)เนี่ยหญ้าปากคอกเลยอด แม้กระทั่งหญ้าปากคอกก็ยังไม่ได้กินเนี่ยแล้วต้องไปหากินไกลๆด้วย
เนี่ยเพราะฉะนั้นการที่โบราณเขาพูดไว้แบบนั้นก็เพื่อเราไม่ให้ประมาท อย่ามองข้ามของเล็กของน้อย

พออดทนได้แล้วเราทนที่หนึ่งก็เหมือนกับเราฝึกอุเบกขาที่หนึ่งแล้วก็ว่างที่หนึ่ง ได้กำไรสองเห็นมัย
ทนได้ครั้งหนึ่งก็ เมื่อเราไม่ไปยุ่งกับรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณได้เนี่ยเราอดทนอดกลั้นได้แล้วก็เป็นเหตุให้เราอุเบกขารูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
ธรรมารมณได้แล้วก็เป็นเหตุให้เราว่างจากรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณได้เช่นเดียวกัน
เนี่ยอดทนหนึ่งแต่ได้อีกสองเนี่ยกำไรมาอีกสองเนี่ย

อันเนี่ยยกตัวอย่างนิยานิกธรรมที่พระองค์สอนแม่คาถาบาทหนึ่งคำหนึ่งก็เป็นนิยานิกธรรมที่น่าสัตว์คือ
นำผู้ปฏิบัติให้พ้นทุกข์ได้ เนี่ยเป็นอย่างนี้ ธรรมะของพระองค์พิสูจน์ได้

ใครคัดค้านบ้างละที่อาตมาพูดเนี่ยว่าไม่จริงหรือท่าน อาตมาจะได้ยกมาให้โยมรู้(หัวเราะ) ว่าเออ!

พระอาจารย์เนี่ยพิจารณาмаรู้แจ้งเห็นจริงแล้วก็รู้แจ้งแทงตลอดมาแล้ว

เนี่ยไม่มองข้ามที่พระองค์บอกว่าคาถาบาทหนึ่งก็เป็นนิยานิกธรรมได้เนี่ย แล้วอาตมาก็พิจารณาว่าเออ!

เนี่ยเป็นยังงัย? แล้วอาตมาก็หาเหตุผลผลมาลงจนได้

แล้วก็เป็นแนวทางอันเดียวกันเลยเหมือนกับพระองค์สอนหลายนัยยะเลย ของสิ่งเดียวกันก็คือให้ว่าง

จิตเจตนาคือให้ว่างนั้นแหละ แต่ว่ามีหลายนัยยะ การที่จะทำให้จิตว่างมีหลายวิธีการต้องว่าอย่างนี้ ทั้งรูป

เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณหรือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณอีกนะ

ถ้าอาตมาพูดให้โยมๆตกใจเนี่ยแค่ขั้น๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

อาตมาสามารถแยกแยะออกไปได้เยอะมาก รูปเหนือรูป รูปเหนือเวทนา รูปเหนือสัญญา รูปเหนือสังขาร

รูปเหนือวิญญาณเนี่ยมันเหนือกันยังงัย? เนี่ยอาตมาเขียนอธิบายไว้อยู่ในเล่ม๔เนี่ย เวทนาเหนือรูป

เวทนาเหนือเวทนา เวทนาเหนือสัญญา เวทนาเหนือสังขาร เวทนาเหนือวิญญาณมันเหนือยังงัย?

สัญญาเหนือรูป สัญญาเหนือเวทนา สัญญาเหนือสัญญา สัญญาเหนือสังขาร

สัญญาเหนือวิญญาณมันเหนือกันยังงัย? สังขารเหนือรูป สังขารเหนือเวทนา สังขารเหนือสัญญา

สังขารเหนือสังขาร สังขารเหนือวิญญาณมันเหนือกันยังงัย? วิญญาณเหนือรูป วิญญาณเหนือเวทนา

วิญญาณเหนือสัญญา วิญญาณเหนือสังขาร วิญญาณเหนือวิญญาณเนี่ยเพียงแต่รูป เวทนา สัญญา

สังขาร วิญญาณถ้าเรามีปัญญาเราสามารถเอามาพิจารณาได้ เราก็จะเห็นว่ามันอนิจจังยังงัย

เขารูปนี้สวยแล้วไ้รูปที่เหนือกว่ายังมีอีก(หัวเราะ) เห็นมัยรูปเหนือรูป รูปปราณีต มหันตรูป

อนันตรูปอะไรต่อมิอะไรเนี่ยมีมากมายกายกองเลยที่อาตมาอยู่ที่อาตมาพิจารณาเนี่ย

อาตมาอยู่ทั้งวันทั้งคืนทั้งเดือนทั้งปีเลยแค่๕ อย่างเนี่ยดับไปดับมาเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา แต่ก็อยู่ในขั้น๕

นั้นแหละ ทำให้เรารู้แจ้งเห็นจริงในธรรมทั้งหลายเนี่ยเป็นแบบเนี่ย ขอ๕ อย่างให้พิจารณ

ถ้าเราไม่มีปัญญาอย่างโยมไม่เคยได้ยินได้ฟังแค่ขั้น๕ โยมก็แทบจะอกหักพังทลายแล้ว

ปฏิบัติไม่หวาดไม่ไหวแล้ว ยังจะแยกแยะทำให้เกิดความรู้ความสามารถเนี่ย

อาตมาแยกแยะมาพิจารณาแยกแยะมาเป็นอดีต ปัจจุบัน อนาคตอีก ใ้โห!

มันซับซ้อนมากมายกายกองอีก

แต่สำหรับโยมเนี่ยแค่รู้แล้วว่างอย่างเดียวแล้วจะไปอย่างเดียวพอแล้วรู้มากก็แค่นั้นนะ รู้แล้วว่าง

แต่อย่างอาตมามีปัญญามากอาตมาก็สามารถพิจารณาได้มาก แล้วอาตมาก็มาสั่งสอนแนะนำได้มากด้วย

ของอย่างเดียวกันเนี่ยพูดแล้วพูดอีกก็มีน้อยมากมายก่ายกองเลย

เนี่ยเหมือนสมุททัยเหตุให้เกิดทุกข์เนี่ยอะไรคือต้นเหตุให้เป็นทุกข์? เราทุกข์กับอะไร? ก็ถามเราทุกข์กับอะไร? ทุกข์กับรูปบ้าง เสียงบ้าง กลิ่นบ้าง รสบ้าง โณภูริัพพะสัมผัสบ้างที่ธรรมารมณจิตใจเราก่อนนิน เดี๋ยว นิ่งนอนไม่เป็นสุขเนี่ยเป็นทุกข์เนี่ยสมุททัยเหตุให้เกิดทุกข์ก็คือ รูป เสียง กลิ่น รส โณภูริัพพะ ธรรมารมณเห็นมัยเนี่ยเพียงแต่พระองค์เปลี่ยนทุกข์มาเป็นสมุททัยแค่นี้ โยมก็จะงงอีกแล้วคิดไม่ถึงอีก

นิโรธความดับทุกข์ดับอะไรอีกเนี่ยก็ดับที่รูป ที่เสียง ที่กลิ่น ที่รส ที่โณภูริัพพะ ที่ธรรมารมณนั้นแหละอีกเห็นมัยเปลี่ยนเลยเหมือนที่พระองค์ว่ามีร้อยนัยพันนัย

มรรคหนทางเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ควรเจริญให้มาก เราจะทำยังไง? จึงจะเอามรรคตาเราเห็นรูปก็ดับรูปเรื่อยไป เนี่ยได้ยินเสียงก็ดับเสียงเรื่อยไป

ได้กลิ่นได้รสได้โณภูริัพพะได้รับรู้สัมผัสก็ดับเรื่อยไปว่างเรื่อยไป

การที่เราทำว่างนั้นแหละก็เลยเออว่างนั้นแหละมาเป็นมรรคเป็นหนทางที่หลังมันว่างจริงๆเลยมันว่างจนช้านาญแล้วไม่ได้ตั้งจิตเจตนาเพื่อว่างมันก็ว่างนั้นแหละเป็นผลแล้ว

เอามรรคมาเป็นเอาความว่างมาเป็นมรรคด้วยเออว่างมาเป็นผลด้วยเนี่ยเห็นมัยวิจิตรพิศดารมากเลยที่อาตมาว่า ของสิ่งเดียวมันแหละ เหมือนกับปลาตัวเดียวพวกแม่ครัวเนี่ยเอามาทอด ว่างอะไรได้

ย่างอะไรได้ทั้งนั้น(หัวเราะ) เห็นมัยธรรมะของพระพุทธเจ้าก็พิศดารแบบนี้แหละ

สำหรับคนมีปัญญาที่ทำได้มากขึ้นยิ่งพลิกแพลงได้มากขึ้น มีปัญญามากขึ้นก็สามารถเอามาสอนใจได้

ทำจิตได้วิมุตติหลุดพ้นไม่ยึดติดได้เนี่ยเพราะความละเอียดอ่อนหรือปัญญาที่พระองค์สั่งสมมาเป็นอนอกชาตินั้นแหละเนี่ยต้องบอกให้ยอมรับทราบเอาไว้ว่าเนี่ยธรรมะของพระพุทธเจ้าเนี่ยไม่มีอะไรยากเลยเนี่ย

แต่ที่ต้องพลิกแพลงแสดงเหตุผลมากมายแบบพิศดารก็เพราะว่าแต่ละคนมีสติปัญญาไม่เท่ากันไม่เสมอกันเนี่ย มันจึงไม่สามารถที่จะจำเพาะเจาะจงได้ แต่พระองค์เป็นผู้ฉลาดย่อมาได้ เอาให้สั้นลง

สมควรแก่สติปัญญาของแต่ละคน

แต่ไอ้ความพิศดารที่ใครตั้งใจทำจริงพิจารณาไปเรื่อยๆเดี๋ยวมันก็เกิดเขาเรียกต่อยอดไปเรื่อยๆนั้นแหละเนี่ย

ต่อยอดเดียวต่อยอดเป็นยังงัยอีกเนี่ยความรู้นั้นแยกแยกเป็นแขนงนั้นแขนงนี้แต่ความจริงแล้วมันก็มีอยู่แค่นี้(หัวเราะ)แต่ว่ารู้จักเอามาพลิกแพลงมันขึ้นเขาเรียกจิตวิจิตรนะจิตพิศดารอะไรพวกเนี่ยความคิดความรู้สึ

กนึกคิดเนี่ยมันพิศดารเนี่ยเป็นแบบนี้ แล้วเราก็ไม่ต้องไปหลงมกมาย เราตั้งหลักจิตของเราไว้เลย

ทุกอย่างต้องว่างอย่างเดียว ไม่ต้องไปเรียนรู้อย่างครูบาอาจารย์ทั่วไปหรอกเรา

ถ้ายิ่งเฒ่ายิ่งแก่แล้วหมดโอกาสเลยประมาทไม่ได้แล้วต้องทำจิตให้ว่างตั้งแต่เดี๋ยวนี้เลยแล้วให้ว่างจริงๆด้วย

นั้นแหละมันก็จะสุดยอดไม่ต้องไปเสียเวลาศึกษาเล่าเรียนตรี โท เอกอะไรอีก เบரியุ๙

ประโยชน์อีกมากมาย ทำยสุดเวลาจะตายก็ต้องว่างหมดทิ้งหมด

สัมผัสปฏิริเห็นชอบเห็นอะไรก็ตามไปรู้เราชอบไปหมดเลยรูปนั้นรูปนี้ไม่ว่ารูปคน สัตว์ ต้นไม้ แก้ว แหวน

เงิน ทองอะไรชอบไปหมดเลยนะรูป แล้วบางคนไม่ใช่แค่นั้นบางคนเขามาประดิษฐ์ประดอยทำเอาเพชร

ทับทิม ไพลิน บุษราคัมเอามาร้อยมาเรียงเป็นรูปสัตว์รูปคนอีกเห็นมัย

รูปเหมือนกันแต่ยังทำวิจิตรพิศดารต่อไปอีก ล้วงกระเป๋าตางค์ว่าเฮ้ย! อันนี้เรามีแล้วรูปนี้ยังไม่มีอีก

คำว่าอเสขะก็คือต้องมารู้ว่าปัญญาที่อนิจจัง ญาณความรู้ก็อนัตตา

ไม่ตัวตนนั้นนี่จึงเรียกว่าภริกรรม อะแปลว่าไม่มี ภริกรรมธรรมอันพิเศษสูงสุดก็คือธรรมะ ว่างนี่แหละ ธรรมที่ไม่มีก็คืออนัตตาธรรมนี่แหละก็คือความว่าง ที่พระองค์สรุปไว้เองว่าสัพเพ ธัมมา อนัตตาสัพเพ ธัมมา อนัตตาเนี่ยทั้งธรรมและอธรรมก็ต้องว่างเปล่าหมด

เมื่อจิตเราว่างเปล่าแล้วก็ไม่มีทุกข์เลยทั้งดีทั้งชั่วเราก็ไม่ผลสำหรับเราเพราะเราไม่ได้ยึดติดในดีในชั่วในบุญ ในบาปแล้วเราก็ไม่มีโทษใดๆเห็นมัยเนี่ยจะต้องรู้แบบนี้ถ้าเรารูแบบนี้แล้วเราก็ทำความเข้าใจของเราให้ว่างไปอีก ก็เวลาจะนิพพานหรือเวลาจะตายเขาเรียกเหมือนกับเล่นสำนวนแต่ไม่เล่นสำนวนรู้แล้วละ เออ! รู้ว่าง ว่างจากรู้เนี่ย

อย่างอาตมาเคยเขียนบันทึกเอาไว้เนี่ยรู้ว่างหรือว่างจากรู้เนี่ยความจริงไม่ได้เล่นสำนวนเพราะสิ่งที่รู้มาแล้ว ทั้งหมดนะให้ว่างไป ว่างจากรู้วิธีเนี่ยจึงจะเรียกว่าตัวรู้ดับเดียวว่าเอ! เราจะดับตัวรู้ได้ยังงัยอีก? ว่าอัย!

อีกมากมายเลยยิ่งสอนโยมก็ยิ่งสงสัยแล้วถ้าใครไม่รู้จริงอธิบายโยมไม่ได้โยมต้องคิดกระโหลกแทบแตกต้อง งว่าอย่างนี้คำเดียวมันนะ เราจะดับตัวรู้จะดับได้ยังงัยที่นี้ก็เพียรพยายามดับ แต่ไม่ต้องไป

เนี่ยเราเพียรรู้ว่างอย่างเดียวก็พอแล้วคือแล้วพอถึงเวลามันก็จะดับของมันเองไม่ต้องไปเหมือนกับไฟที่มันหม ดน้ำมันแล้วเราไม่ต้องไปรดดับมันนะเดี๋ยวมันไหม้ได้ตะเกียงนะเห็นมัยมันดูจนหมดแล้ว

พอน้ำมันไม่มีก็ไหม้ไสนั้นนะที่พระองค์อุปมาไว้ในพระไตรปิฎกเขาเรียกความดับไม่มีเชื่อนั้นนะดับได้มันด้ว ย

ที่ดับรู้ก็เหมือนกันนะไม่ต้องไปดับนะเหมือนกับไฟที่มันติดไว้นานแล้วถึงมันหมดเชื้อก็คืออารมณ์ไม่มีเชื้อ ของอารมณ์ อารมณ์ก็คือน้ำมันนั้นนะเหมือนกับน้ำมัน อุปมาเหมือนน้ำมันที่เป็นเชื้อ

เชื้อทำให้เกิดความโลภความโกรธความหลงระคะโทสะโมหะมานะทิฏฐิวิชากก็มาจากรูป เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ ธรรมารมณเนี่ย ที่นี้ถ้าเราตัดรูป เสียง กลิ่น รส โณภูฐัพพะ

ธรรมารมณก็ยกออกไปเลยว่างเลยที่นี้เนี่ยง่ายต่อการเป็นพระอรหันต์เลยที่นี้จิตว่างเดี่ยวจะนี่กว่าอาตมาพุดเล่น อาตมาไม่เล่นนะ เอาจริงนะ

วานเนี่ยอาตมาไม่ถือสาหาโทษเนี่ยต้องว่างนะใครเอาจริงก็จะไปนิพพานได้จริงๆด้วยอาตมาเนี่ยสอนให้ไป นิพพานชาตินี้ด้วย

โยมไปเจอครูบาอาจารย์ต่างๆทั่วโลกก็ไม่เหมือนกับมาฟังอาตมาเดี่ยวเดี่ยวแล้วกับอภิวินัยการที่จะว่างจะดับ ได้ด้วย

วางเฉยหมดเดี๋ยวมันก็เคยชินเข้าโยมก็เหมือนกับคนซีเกียจเนี่ยที่พระอาจารย์บอกว่าว่างๆเนี่ยมันยากหรือว่า มันง่าย โยมว่าว่างยากหรือง่าย โยมคิดดู แล้วถ้าอาตมาบอกโยมว่าว่างยาก

อาตมาก็จะถามโยมว่าการเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวการที่เราให้อยู่ในโอวาทของเราเนี่ยกับการทำจิตของเรา ให้ว่างเนี่ยอันไหนยากกว่า

สั่งสอนลูกหลานเหลนสามิภรรยาให้อยู่ในโอวาทไม่ให้นอกจิตนอกใจไม่ให้ตั้งชนอันไหนยากกว่ากับทำจิตของ เรา ให้ว่างโยมก็เถียงอาตมาไม่ได้เนี่ยเออ! ว่างง่ายกว่า(หัวเราะ)

เพราะฉะนั้นอาตมาเนี่ยถามอะไรโยมตอบไม่ได้ระวังให้ตื่นนะอาตมาเนี่ยมีความรู้มากมายแต่ไม่ได้มาเอา

เปรียบเทียบนะ

เพื่อจะมาสอนให้โยมรู้โยมเข้าใจที่หลังโยมไปถูกใครถามโยมก็รู้แล้วสไตล์เดียวแบบนี้ไม่มีใครหอก
ฉันเคยได้ยินได้ฟังมาแล้วจากพระอาจารย์เนี่ย

แล้วเราก็ไม่มีทุกข์ไม่มีทุกข์กับสิ่งที่เราได้ยินเนี่ยเราได้ทราบได้รู้สึกแล้วอ้าว!

เปิดโอกาสให้ถามอีกนะ...มีอะไรจะถามอีกเอาเลยเนี่ยวานเนี่ยอาตมาบอกให้เตรียมไว้เนี่ยบอกหัวข้อเอาไว้
เนี่ยวันนี้มาเลยมาถล่มทลายเลย(หัวเราะ)อันไหนยังฟังไม่ชัดสงสัยอยู่ถามได้...

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันศุกร์ที่ ๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕

เวลา ๑๓.๐๑ น.